

mene at have forskærtset Adgangen til at søge Midler og Veje til atter at komme til sine afleverede Penge. Jeg stemmer i denne Sag som sikkert hvert enkelt Medlem af dette høje Ting ud fra en dyb Følelse af Ansvar. Jeg beklager oprigtigt, at det ikke er lykkedes at vinde de forholdsvise faa og efter min Opfattelse overkommelige Skridt frem, der skulde til, for at det Værn, der skabes, kunde forsynes med Forsvarligheds Stempel. Men naar jeg ikke desto mindre stemmer for Forslaget, for Forsvarsordningen, saaledes som den her bydes os, følger jeg derved min Samvittigheds Bud, afledt som det er af en ærlig Bestræbelse efter i denne Sag at vælge det rette. Og min Overbevisning om derved at handle rigtigt og retrokkes ikke i fjerneste Maade ved den skarpe Kritik, der i den Anledning vil være til Rede hos anderledes menende baade i og udenfor denne Sal.

Forsvarsministeren (*J. C. Christensen*): Jeg vil gerne overfor en Udtalelse, der faldt fra det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (*Holger Petersen*), sige nogle Ord; jeg nødes til at protestere mod en Del af hans Udtalelser. Det ærede Medlem sagde, at hvad her ydedes, var en ussel og karrig Ydelse; det ærede Medlem sagde, at Forsvarsministeren her stod og solgte de mest nødvendige Midler til Forsvaret. Det maa jeg protestere imod. Det ærede Medlem har lige saa lidt som nogen som helst anden Mand her Ret til at sige, at hvad der her ydes til Forsvaret, er en karrig og ussel Ydelse. (*Holger Petersen*: Det har jeg ikke sagt.) Naa ja, jeg har maaske ikke opfattet det ganske korrekt, det ærede Medlem har maaske sagt, at det var paa en ussel og karrig Maade, der nægtedes yderligere Ydelser. (*Holger Petersen*: Nej!) Ja, saa faar det ærede Medlem tage Ordet efter mig. Det, her ydes, er i Virkeligheden en betydelig Ydelse til Forsvaret. Her ydes $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. mindst aarlig mere end hidtil til vort Forsvar, der ydes $31\frac{1}{2}$ Mill. Kr. straks til en Forbedring af Forsvaret. Det ærede Medlem kan ikke komme udenom, at det er i Virkeligheden en stor Ydelse, her gives. Og her er ikke Tale om, at jeg staar og sælger de nødvendige Midler til vort Forsvar

for at gennemføre, hvad et andet æret Medlem har kaldt en Voldshandling fra vor Side — det var Ordføreren for det gamle Højre (*Piper*), som sagde, at det var en Voldshandling, der her udøvedes fra vor Side. Det kan jeg ikke erkende. Men vi maa erindre, at i denne Sag kaster Fortiden jo sine Skygger over alt, hvad vi foretage os. Det er ikke en Sag, der nylig er opdukket, men det er en Sag, som har kostet en Meneskealders Kamp her i Landet, og mange Tusinder ere de, som i Firserne og Halvfemserne følte det som en Voldshandling, hvad der da skete mod dem og mod deres Overbevisning. Det maa vi erindre. Vi kunne jo ikke undgaa at se tilbage paa, hvad der er sket. Men naar vi erindre, hvor stor og stærk en Følelse der har været hos store Dele af vort Folk af, at der i denne Sag udøvedes en Voldshandling mod dem, maa det staa klart for enhver, som gerne vil bort fra Fortiden paa dette Omraade, og det tror jeg dog, at vi helst allesammen ville, at det eneste Bodemiddel, der er dertil, er at lægge Sagen uden Forbehold over i den almindelige Vælgerbefolknings Haand. Her er talt, og talt med Rette, om Stillingen ved de sidste Valg, og der er henvist til, hvilke Udsigter der kunde være til at fremme Sagen ved atter at appellere til Vælgerne. Jeg har med Glæde lyttet til disse Udtalelser. Thi jeg skønner deraf, at man lige saavel i dette høje Ting som udenfor det er klar over, at hvad der skal naas i denne Sag som i andre, skal naas gennem Valgdagen, som ogsaa den ærede Konseilspræsident sagde. Men ere vi enige om dette, er det det, der ligger til Grund for hele vor Betragtning, gælder det først og fremmest om, at Sagen afgøres nu saaledes, at Vælgerne faa en Følelse af, at for Fremtiden er det dem, der afgøre, hvad der skal ske. Det er dem, der ogsaa afgøre, hvad der skal ske i 1922, som der har været talt saa meget om. Faa Vælgerne en Følelse deraf, saa vække vi ogsaa Vælgerne Ansvarsfølelse derved. Det er det springende Punkt i hele denne Sag. Vil man have nogen Forventning om, at Fremtiden skal blive nogenlunde lys og klar i denne Sag som i alle andre, gælder det om, at vi vedtage en Beslutning, der gør det klart for Folket, at i